

**การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและ
การเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยผ่านนิทานของนักเรียน
โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน***

เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต**

ผนิษฐา ชีรานนท์***

ดารินทร์ อินทับทิม****

พูนพงษ์ งามเกษม*****

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้วิเคราะห์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ผ่านนิทานของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง

* ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่ให้ทุนสนับสนุนตลอดระยะเวลา 1 ปี และขอขอบคุณโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนที่ให้ความร่วมมือในการวิจัย

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ติดต่อได้ที่: Offy49@gmail.com

*** รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ติดต่อได้ที่: tphanintra@hotmail.com

**** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ติดต่อได้ที่: darinthorn_in@hotmail.com

***** รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ติดต่อได้ที่: poonpongn2000@yahoo.com

จังหวัดพะเยา โดยนักเรียนเป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 13 คน ผู้วิจัยใช้
นิทานที่มีเนื้อหาจากเรื่องเล่าในชุมชนเมี่ยน เรื่อง ชายขี้เกียจ เป็นสื่อในการสอน
จากนั้นวัดผลการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทย
หลังการเรียนผ่านนิทานเรื่องดังกล่าวเปรียบเทียบกับก่อนเรียนผ่านนิทาน งานวิจัยนี้
ใช้สถิติ คือ ค่าเฉลี่ยและร้อยละ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้
นิทานเรื่องชายขี้เกียจสอนอ่านเขียนภาษาไทยให้นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวน
ชายแดนเบ็ตตี้ดิวเมิน นักเรียนมีผลการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ทั้งดีขึ้น
คงที่ และลดลง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการใช้นิทานเป็นสื่อในการสอนอ่านและ
เขียนภาษาไทยให้กับนักเรียนชนเผ่าได้ผลดีในระดับหนึ่ง แต่อาจจะต้องมีวิธีสอน
อื่นๆ หรือสื่ออื่นๆ ควบคู่ไปด้วย

คำสำคัญ: การอ่าน; นิทาน; โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน; การเขียนเชิงวิเคราะห์

A Development of Thai Pronunciation and Critical Writing in Betty Domen Patrol Border School by Using Storytelling *

Phennapha Klaisingto **

Phanintra Teeranon ***

Darinthorn Inthapthim ****

Poonpong Ngamkasem *****

Abstract

The research aimed at analyzing reading and analytical writing skills through the story telling created from discourse analysis process in 13 Grade

* We would like to give our gratitudes to Thailand Research Fund (ABC) for a one-year fund in project. All our thanks also go to Betty Domen Patrol Border School for the contribution and support.

** Assistant Professor, School of Liberal Arts, University of Payao. e-mail: Offy49@gmail.com

*** Associate Professor, School of Liberal Arts, University of Payao. e-mail: tphanintra@hotmail.com

**** Lecturer, School of Liberal Arts, University of Payao. e-mail: darinthorn_in@hotmail.com

***** Associate Professor, School of Liberal Arts, University of Payao. e-mail: poonpongn2000@yahoo.com

3 students at Betty Dumen Border Patrol Police School in Pong Sub-district, Phayao Province. The tale employed in this study was based on tales in the Mien community entitled “Chay Khee Kiat” as teaching material. Pre-test and post-test on Thai reading and analytical writing were assessed and compared through the use of means and percentage. The findings highlighted that through the use of such storytelling as the teaching material, the students’ reading and analytical writing skills increased, remained unchanged as well as decreased. The study also suggested that storytelling positively affected students’ Thai reading and writing to a certain extent. However, other teaching methods and materials may also be recommended.

Keywords: reading; storytelling; Border Patrol Police School; critical writing

1. บทนำ

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการอ่านออกเสียงหนังสือในสังคมไทยกับประเทศอื่น เช่น ประเทศเกาหลี ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสิงคโปร์ ประเทศมาเลเซียและประเทศเวียดนาม พบว่า ประเทศไทยมีอัตราการอ่านออกเสียงหนังสือน้อย ประเทศไทยมีอัตราการอ่านออกเสียงหนังสือเฉลี่ยคนละ 2-5 เล่มต่อปี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2556) สาเหตุที่คนไทยอ่านหนังสือน้อยลงเนื่องมาจากการนิยมรับข่าวสารผ่านโทรทัศน์ รองลงมาคือ อ่านหนังสือไม่ออก ไม่มีเวลาอ่าน และไม่ชอบไม่สนใจการอ่านออกเสียงหนังสือ (दनया वरुचरुनरुषरु, 2542; ไพพรรณ อินทนล, 2546) เป็นที่ทราบกันว่าการอ่านออกเสียงหนังสือมีผลต่อการเขียนเชิงวิเคราะห์ มีงานวิจัยจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าการอ่านออกเสียงหนังสือมากทำให้เขียนหนังสือได้ดี เนื่องจากการอ่านออกเสียงส่งผลต่อการสร้างความคิดในกระบวนการเขียนเชิงวิเคราะห์หลายประการ เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ที่เพิ่มพูนจากการอ่านออกเสียงสามารถนำมาใช้ในการเขียนเชิงวิเคราะห์ให้มีประสิทธิภาพได้ เป็นการเรียนรู้วิธีการเรียงลำดับความคิดจากการอ่านออกเสียงเพื่อนำมาใช้ในการเขียนเชิงวิเคราะห์ เป็นต้น (Chuenchaichon, 2011; Flahive & Bailey, 1993; Grabe, 2003; Farahzad, 2010) จึงกล่าวได้ว่า การอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์เป็นทักษะที่สัมพันธ์กัน

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การศึกษาทั้งทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ในประเทศไทย ส่วนมากนักวิจัยจะเน้นที่ทักษะใดทักษะหนึ่ง ได้แก่ งานวิจัยทักษะการอ่านออกเสียง ทั้งการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ (ณัฐยา ภูขามคม, 2552; ธัญญ์ธิตา เท่งฮวง, 2557; มาลินี ศรีวรการ, 2555; อมรรัตน์ จิตตะกาล, 2556) ไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยด้านการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงระดับออกเสียง ระดับคำ และระดับประโยค รวมถึงการอ่านออกเสียงเพื่อความเข้าใจ ฯลฯ (โสภิตา โตไร่, 2558) และการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงระดับข้อความ (สมบัติ คำมูลแก้ว, 2555; โสพินญา สุวรรณ, 2555) ระดับประโยค (ธัญวรรรัตน์ บัวระภา, 2551; วิริยา วิริยารัมมะ, 2549) ผลการวิจัยการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงจัดว่าอยู่ในระดับที่ดีทั้งหมด อีกทั้งยังส่งผลให้ประชากรที่ได้เข้ารับการทดลองใน

งานวิจัยมีนัยรักการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกด้วย ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเชิงวิเคราะห์ในประเทศไทยมีเป็นจำนวนมาก เช่น ปัญหาการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทย (นวรรตน์ สุทธิพันธ์, 2547) การใช้ถ้อยคำผิดไวยากรณ์ ผิดความหมาย ใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย (พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ, 2536) ล้วนเป็นข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ผ่านมาทั้งสิ้น รวมถึงงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย (Kaweera and Usaha, 2008; Nonkukhetkhong, 2013; Permpikul, 1999)

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมนเป็นโรงเรียนที่อยู่ในพื้นที่เป้าหมายเชิงนโยบายของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา นักเรียนเป็นชนเผ่าเมี่ยนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จากการลงพื้นที่ทำวิจัยแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงเขียนได้ พบว่า ในระดับการเขียน นักเรียนระดับประถมศึกษาไม่สามารถสะกดคำได้ เช่น คำว่า “ปิติ” เขียนเป็น “ติติ” คำว่า “อึดอัด” เขียนเป็น “อึกาก” คำว่า “ปรับปรุง” เขียนเป็น “ประปรุ่ม” เป็นต้น ส่วนในระดับการอ่าน นักเรียนไม่สามารถออกเสียงระดับพยางค์ เช่น คำว่า “นิพพาน” อ่านว่า “ นิบ-พาน” นักเรียนอ่านเป็น “นิบ-พะ-พาน” เป็นต้น รวมถึงปัญหาการอ่านออกเสียงเป็นคำอื่น เช่น คำว่า “สัญญา” อ่านเป็น “สังสอน” คำว่า “ฉวัดเฉวียน” อ่านเป็น “ฉลิวฉลัด” เป็นต้น

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ประสิทธิภาพการอ่านออกเสียงออกเขียนได้ของนักเรียนอาจเกิดจากปัจจัยบางประการ เช่น จำนวนของคำในการฝึกอ่านมีจำนวนมาก ไม่สอดคล้องกับชั่วโมงการฝึกฝนของนักเรียน คำที่ใช้ในการฝึกอ่าน ฝึกเขียน อาจไม่คุ้นเคยกับบริบทของผู้เรียน เช่น คำว่า “อายโนะ” “เจียรโนะ” “เรื่อโปง” “แก่งสะพือ” เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จากผลงานวิจัยในระยะที่ 1 ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยาสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมนสามารถอ่านออกเสียงในระดับคำ จากคะแนน O-NET ของนักเรียนระดับชั้นประถมที่เพิ่มขึ้นมากกว่า 10% ในปี 2558 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 แต่จากนโยบายของรัฐบาลที่ประกาศให้ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ต้องมีความสามารถคิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์ได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) การอ่านออกเสียงในระดับคำจึงไม่เพียงพอต่อการพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าว ผู้วิจัยมองว่า ถ้า

พัฒนาผู้เรียนทั้งการอ่านในระดับประโยคพร้อมทั้งการเขียนเชิงวิเคราะห์ก็น่าจะทำให้ผู้เรียนเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษาไทย

งานวิจัยที่พัฒนาการอ่านออกเสียงและเขียนตอบคำถามเชิงคิดวิเคราะห์ในนักเรียนจำนวนหนึ่งใช้นิทานเป็นเครื่องมือ การสอนด้วยนิทานทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนรวดเร็วขึ้น และจดจำง่ายขึ้น ดังที่ Mayer (2001) กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ด้วยภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยสื่อที่หลากหลาย (Mayer's generative theory of multimedia learning) ว่า การเรียนรู้ความหมายจากสื่อที่หลากหลาย นักเรียนจะเลือกภาพที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงระหว่างรูปภาพกับภาพ นอกจากนี้ Underwood (1989) กล่าวว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาจากภาพได้มากกว่าตัวอักษร นอกจากนี้ ยิ่งถ้านิทานมีเนื้อหาที่ใกล้ตัวผู้เรียนหรือผู้เรียนสนใจหรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมและชุมชน ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่ใช้นิทานที่มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนเป็นเครื่องมือพัฒนาการอ่านออกเสียงและเขียนของผู้เรียน เช่น อัญชัญ เผ่าพัฒนา (2534) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาบทเรียนเพื่อเสริมการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นของครูส่วนใหญ่ที่มีต่อบทเรียนอยู่ในระดับดี ความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองตอบทเรียนอยู่ในระดับดีมาก และความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลของการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านออกเสียงระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนั้น เมื่อทดสอบด้วยคำที่แล้ว ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านออกเสียงสูงกว่ากลุ่มควบคุม เช่นเดียวกับผลการวิจัยของอันจนา วงศ์ไชยา (2549) พบว่า การใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านกะเหรี่ยง เพื่อเสริมทักษะการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 5 เรื่อง ลักษณะของหนังสือเป็นการบรรยายแบบร้อยแก้ว มีภาพประกอบเป็นภาพวาดลายเส้น ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อเสริมทักษะการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปรากฏว่า มีประสิทธิภาพ 76.30/71.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดคือ 70.00/70.00 และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ

หนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อเสริมทักษะการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา อยู่ในระดับดี รวมถึงงานวิจัยของอรอุมา อินฟูล่า (2551) เรนูกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล (2552) และ นิตลิ่ง เจะยามา (2554) มีผลการวิจัยไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่กล่าวมาเป็นการใช้นิทานพัฒนาการอ่านออกเสียง ยังไม่มีงานวิจัยใดใช้นิทานเป็นเครื่องมือเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ตอบคำถามเชิงคิดวิเคราะห์ งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ว่าการที่ผู้เรียนอ่านนิทานสามารถนำมาสรุปความคิดรวบยอดเพื่อนำมาตอบคำถามเชิงการคิดวิเคราะห์ได้หรือไม่

2. วัตถุประสงค์

วิเคราะห์ทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยผ่านนิทานที่สร้างจากกระบวนการวิเคราะห์สัมพันธ์สาร

3. วิธีวิจัย

งานวิจัยการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยผ่านนิทานที่ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา เป็นการสร้างสื่อนิทานเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างมาจากโครงสร้างนิทานพื้นบ้านด้วยกระบวนการทางภาษาศาสตร์ มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

งานวิจัยนี้กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 13 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 11 คน และนักเรียน

หญิง 2 คน แต่ผู้วิจัยใช้กลุ่มเป้าหมายเพียง 12 คน เนื่องจากนักเรียนหญิงคนหนึ่ง เป็นนักเรียนพิเศษที่เข้าร่วมกิจกรรมตามปกติ แต่ไม่นำมาผลมาวิเคราะห์ในงานวิจัย สาเหตุที่เลือกกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเป็นกลุ่มช่วงชั้นสุดท้าย ของช่วงชั้นแรก (ประถม 1-3) ที่กำลังจะขึ้นไปเรียนช่วงชั้นที่สอง (ประถม 4-6) เนื่องจาก เป็นกลุ่มที่เหมาะสมกับการเรียนผ่านนิทาน (เรณูกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล, 2552) การเตรียมความพร้อมเรื่องทักษะภาษาไทยให้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จะทำให้ผู้เรียนมี พื้นฐานการใช้ภาษาไทย ทั้งการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ เพื่อนำไป ประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ และสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้มี 3 ชิ้น ได้แก่ 1) การสร้างนิทานเรื่องชายขี้เกียจ ซึ่งมีพื้นฐานมาจากนิทานพื้นบ้าน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา พื้นที่ของโรงเรียนตำรวจ ตระเวนชายแดนเบ็ดเต๋อดูเม่น 2) แบบทดสอบการอ่านออกเสียง และ 3) แบบทดสอบ การเขียนเชิงวิเคราะห์

3.2.1 การสร้างนิทาน

การสร้างนิทานเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ได้เก็บรวบรวมนิทานพื้นบ้านบริเวณชุมชน ใกล้กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต๋อดูเม่น ผ่านการประสานงานจากคณาจารย์ ภายในโรงเรียนเพื่อขอความอนุเคราะห์กับปราชญ์ชาวบ้าน เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับ นิทานพื้นบ้าน จากนั้นนำนิทานชนเผ่าเมี่ยนที่เก็บจากผู้บอกภาษามาวิเคราะห์ โครงสร้างนิทานเพื่อพิจารณาความเหมาะสมในการนำไปใช้กับการสร้างนิทาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีขั้นตอนการสร้างนิทานดังนี้

1) ศึกษาวิธีการ หลักการ ทฤษฎีและเทคนิคต่างๆ จากตำราและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงวิเคราะห์หนังสือนิทาน หนังสือสำหรับเด็ก ภาษาที่ใช้ การเขียนเชิงวิเคราะห์เนื้อหา การเขียนเชิงวิเคราะห์บทสคริปต์ ภาพประกอบ การจัดทำ รูปเล่ม และเกณฑ์การประเมินคุณค่าหนังสือสำหรับเด็ก โครงสร้างนิทาน ฉาก ตัวละคร

การเล่าเรื่อง เนื้อหาของนิทาน ตามหลักการวิเคราะห์โครงสร้างวาทกรรม (Discourse structure) (จันทิมา อังคพณชกิจ, 2557)

2) นำโครงสร้างนิทานที่สร้างขึ้นจากเรื่องชายขี้เกียจเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสมของนิทานกับผู้อ่านในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบประเมินความเหมาะสม

3) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อนิทานพื้นบ้าน โดยรวมคะแนนจากการประเมินคุณค่าของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน หลังจากนั้นนำคะแนนเฉลี่ยมาแปลผลแล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยายโดยเทียบกับเกณฑ์การตัดสิน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนประเมินความเหมาะสมของนิทานพื้นบ้านแต่ละเรื่องโดยผู้เชี่ยวชาญ แทนค่าตามมาตราส่วน 5 ระดับ ดังนี้

ดีมาก	มีค่าคะแนนเท่ากับ 5
ดี	มีค่าคะแนนเท่ากับ 4
ปานกลาง	มีค่าคะแนนเท่ากับ 3
พอใช้	มีค่าคะแนนเท่ากับ 2
ควรปรับปรุง แก้ไข	มีค่าคะแนนเท่ากับ 1

กำหนดเกณฑ์ในการแปลผลค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ดีมาก	มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.50 – 5.00
ดี	มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.50 – 4.49
ปานกลาง	มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50 – 3.49
พอใช้	มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.50 – 2.49
ปรับปรุง	มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.50 – 1.49

4) นำนิทานที่ได้รับการประเมินมาสร้างนิทานโดยเขียนเนื้อเรื่องนิทานที่ได้จากพื้นฐานเนื้อหาเรื่องชายขี้เกียจ ซึ่งเป็นนิทานพื้นบ้านของชนเผ่าเมี่ยนรอบบริเวณโรงเรียนตำรวจชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

5) กำหนดรูปแบบการเขียนเชิงวิเคราะห์เป็นร้อยแก้ว บรรยายเนื้อหาเป็นลำดับขั้นตอน โดยนำเรื่องราวของนิทานพื้นบ้านที่คัดเลือกแล้วมาเขียนเป็นลำดับขั้นตอน กำหนดหน้าให้เหมาะสม

6) กำหนดรูปภาพประกอบซึ่งเป็นภาพการ์ตูนให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องลงในกระดาษ

7) นำหนังสือนิทานพื้นบ้านมอบให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบ แก้ไขเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปจัดทำเป็นรูปเล่มใหม่ให้สมบูรณ์และถูกต้อง

8) จัดทำรูปเล่ม

9) เมื่อจัดรูปเล่มนิทานเรื่องชายขี้เกียจแล้ว นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยให้ผู้เรียนฟังการเล่านิทานจากคณะผู้วิจัยก่อนแล้วจึงให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนทั้ง 3 ชุด จากนั้นแจกนิทานให้ผู้เรียนคนละ 1 เล่ม เพื่อให้ผู้เรียนกลับไปฝึกอ่านด้วยตนเองเป็นเวลา 1 เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เรียนปิดเทอมภาคฤดูร้อน เมื่อเปิดเทอมคณะผู้วิจัยได้ลงไปเก็บข้อมูลแบบทดสอบหลังเรียน การวิเคราะห์และแปลผลของแบบทดสอบแต่ละชุด มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงและแบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์

3.2.1.1 การวิเคราะห์และประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาไทย

การวิเคราะห์และประเมินผลการอ่านออกเสียง เป็นระดับการอ่านออกเสียงระดับประโยคจนไปถึงระดับสัมพันธ์สาร โดยให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องในนิทานงานวิจัยนี้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงตามกรอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 6 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ลักษณะของแบบทดสอบเป็นการอ่านออกเสียงเป็นประโยคและเป็นข้อความ ระดับความถูกต้องในการอ่านออกเสียง งานวิจัยนี้ได้ประเมินความถูกต้องของการอ่านออกเสียงเป็น 2 ประเด็นคือ

1) ความถูกต้องของการอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องทั้งหมด (การอ่านออกเสียงในระดับข้อความ) เป็นการหาค่าเฉลี่ยจากค่าที่ปรากฏในนิทานทั้งหมดว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถอ่านได้ทั้งหมดกี่คำ โดยคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละและนำมาเปรียบเทียบผลก่อนเรียนและหลังเรียน

2) ความถูกต้องของการอ่านออกเสียงในระดับประโยค โดยพิจารณาจากจำนวนหน้าที่ปรากฏในนิทาน ว่าภายในหน้า ผู้เรียนสามารถอ่านได้ถูกต้องอยู่ใน

ระดับคะแนนเท่าไร โดยประยุกต์เกณฑ์ตามกรอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 6 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

ระดับคะแนนที่ 4 หมายความว่า สามารถอ่านถูกต้องได้ทั้งหมด

ระดับคะแนนที่ 3 หมายความว่า สามารถอ่านได้ ผิดไม่เกิน 3 คำ

ระดับคะแนนที่ 2 หมายความว่า สามารถอ่านได้ ผิดไม่เกิน 6 คำ

ระดับคะแนนที่ 1 หมายความว่า พยายามอ่าน ผิดมากกว่า 6 คำ

3) การวัดและประเมินผล คือ ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านนิทานทั้งเรื่องและ สังเกตว่ามีคำใดบ้างที่กลุ่มตัวอย่างอ่านผิด จำนวนกี่คน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะตรวจสอบความ ถูกต้องจากการบันทึกเสียงอีกครั้งหนึ่ง

4) จากนั้นนำผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้มาเปรียบเทียบตาม ค่าสถิติ

3.2.1.2 การวิเคราะห์และประเมินผลการเขียนเชิงวิเคราะห์

1) สร้างแบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์ที่ประยุกต์จากการ ค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องและผ่านการตรวจสอบ แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญ เกณฑ์การประเมินการเขียนเชิงวิเคราะห์มีระดับคะแนนดังนี้

ระดับคะแนนที่ 3 การเขียนเชิงวิเคราะห์แสดงถึงความเข้าใจ การอ่านออกเสียงจับใจความได้ครบทุกประเด็น เขียนได้ถูกต้องตามหลักโครงสร้าง การเขียนเชิงวิเคราะห์ประโยคและการสื่อความหมายได้ทั้งหมด สะกดคำได้ถูกต้อง ทั้งหมด

ระดับคะแนนที่ 2 การเขียนเชิงวิเคราะห์แสดงถึงความเข้าใจ การอ่านออกเสียงได้ แต่ขาดบางประเด็นไปบ้าง เขียนได้ถูกต้องตามหลักโครงสร้าง การเขียนเชิงวิเคราะห์ประโยคและการสื่อความหมายเป็นส่วนมาก สะกดคำได้ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ (ผิดน้อย)

ระดับคะแนนที่ 1 การเขียนเชิงวิเคราะห์แสดงถึงความเข้าใจ การอ่านออกเสียงได้ แต่ผิดพลาดไปบ้าง เขียนไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างการเขียน เชิงวิเคราะห์ประโยคและการสื่อความหมายบ้าง สะกดคำบางคำผิดบ้าง

ระดับคะแนนที่ 0 การเขียนเชิงวิเคราะห์แสดงถึงความเข้าใจ การอ่านออกเสียงไม่ได้เลย เขียนไม่ได้เลย สะกดคำผิดหมด

2) ในระดับสัมพันธสาร งานวิจัยนี้ใช้แบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์ ก่อนใช้นิทานและหลังใช้นิทานทั้งหมด 5 ข้อ คะแนนเต็มข้อละ 3 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 15 คะแนน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 2.1) ทำไมชายซีก็ยกทำงานนิดเดียว แต่กลับบ่นว่าร้อนและเหนื่อย
- 2.2) ทำไมชายซีก็ยกจึงพบกับเทพเจ้า
- 2.3) ทำไมหญิงซราจึงเสกพันธุ์ข้าวให้ออกรวงมากขึ้น
- 2.4) ทำไมชายซีก็ยกจึงกลับตัวเป็นคนขยัน
- 2.5) นิทานเรื่องนี้สอนอะไร

3) การทดสอบเครื่องมือในงานวิจัยนี้คือ การทดสอบความเที่ยงตรง (validity) และการหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบการอ่านออกเสียง แบบทดสอบการอ่านออกเสียงและแบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาเพื่อปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เมื่อแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้ง 3 ชุดมาหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) จากนั้นนำมาปรับปรุงข้อผิดพลาด และนำแบบทดสอบไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4) จากนั้นนำผลการทดสอบก่อนและหลังการนำมาเปรียบเทียบตามค่าสถิติ

4 ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ ภาษาไทยผ่านนิทานของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมนมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์พัฒนาการทางทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ผ่านนิทานเรื่องชายซีก็ยกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมน ผลการวิจัยเป็นดังนี้

4.1 พัฒนาการการอ่านออกเสียง

ความสามารถการอ่านออกเสียง ขอบเขตของการอ่านออกเสียงในงานวิจัยนี้คือ การอ่านออกเสียงในระดับประโยคจนถึงระดับสัมพันธสารหรือระดับข้อความตามหลักการและเหตุผลของกระทรวงศึกษาธิการปี 2558 ที่ตั้งเป็นนโยบายเร่งด่วนว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาต้องอ่านออกเขียนได้และต้องมีระบบการประเมินที่เป็นรูปธรรม (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 6, 2559)

สำหรับงานวิจัยนี้สร้างสื่อนวัตกรรมการเรียนรู้ที่ได้โครงสร้างนิทานพื้นบ้านเรื่องชายขี้เกียจ มาประยุกต์โดยบรรจุคำศัพท์พื้นฐานของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถือเป็นสื่อการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่ได้ทั้งความเพลิดเพลินและยังซึมซับความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นของชนเผ่าเมี่ยนอีกด้วย ผลของการวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเม้นก่อนและหลังการใช้นิทาน ได้ผลการวิจัยของนักเรียนแต่ละคนดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1

ร้อยละของความถูกต้องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดูเม้นก่อนและหลังการใช้ิทาน

ชื่อ	ก่อนใช้ิทาน (%)	หลังใช้ิทาน (%)	ความแตกต่าง
สาริข วนาเจริญธรรม	96.73	97.82	เพิ่มขึ้น
พัชรี เลาสาร	78.53	79.61	เพิ่มขึ้น
กิตติวัฒน์ วนาเจริญธรรม	98.36	99.45	เพิ่มขึ้น
จิรศักดิ์ กิจสุนทรานันท์	99.18	99.72	เพิ่มขึ้น
ศักดิ์พล แซ่ผ่าน	97.82	97.01	ลดลง
ศุภกร แซ่เต็น	97.82	96.19	ลดลง
โกสินทร์ กิจสุขโกศล	96.46	99.18	เพิ่มขึ้น
หยง พานโชคชัน	98.91	99.72	เพิ่มขึ้น
เกริกฤทธิ์ วาจาสุภาพ	96.73	100	เพิ่มขึ้น
ณัฐพล สายบ้อง	98.09	98.36	เพิ่มขึ้น
สุภิสรา แซ่ผ่าน	99.18	98.64	ลดลง
สิริภัทร กุลกิติภักดี	98.64	98.36	ลดลง

ผลการวิจัยจากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นร้อยละของความถูกต้องในการอ่านออกเสียงเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการใช้ิทานของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดูเม้น พบว่า หลังการใช้ิทานที่สร้างขึ้นในการเรียนรู้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นจำนวน 8 คน จาก 12 คน คิดเป็น 61.53% ส่วนที่อ่านได้ลดลงมีจำนวน 5 คน คิดเป็น 38.46% ทั้งนี้การเพิ่มขึ้นของความสามารถในการอ่านออกเสียงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนจากโครงการของปตท. ในอีกทางหนึ่งด้วย

4.2 พัฒนาการการเขียนเชิงวิเคราะห์

การวัดการเขียนเชิงวิเคราะห์เป็นการประเมินผลการใช้尼ทานอีกด้านหนึ่งของงานวิจัยนี้ เนื่องจากเมื่อผู้เรียนอ่านออกในระดับคำ ระดับประโยคจนไปถึงระดับข้อความได้แล้ว ควรสามารถตอบคำถามแบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์ได้ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนมีทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ต่อยอดจากความเข้าใจด้านรูปคำและความหมาย จนสามารถถ่ายทอดผ่านการเขียนเชิงวิเคราะห์

การวัดและประเมินผลด้านการเขียนเชิงวิเคราะห์จึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งของงานวิจัย การประเมินผลด้านการเขียนเชิงวิเคราะห์ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการตอบคำถามแบบทดสอบการเขียนเชิงวิเคราะห์ ผลการวิจัยเป็นดังนี้

การเขียนเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี่ดูเมนก่อนและหลังใช้尼ทาน

ตารางที่ 2

การเขียนเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี่ดูเมนก่อนและหลังการใช้尼ทาน

ชื่อ	ก่อนใช้尼ทาน (คะแนนเต็ม 15)	หลังใช้尼ทาน (คะแนนเต็ม 15)	ความแตกต่าง
สาริข วนาเจริญธรรม	7	13	เพิ่มขึ้น
พัชรี เลาสาร	7	5	ลดลง
กิตติวัฒน์ วนาเจริญธรรม	13	13	คงที่
จิรศักดิ์ กิจสุนทรานันท์	13	15	เพิ่มขึ้น
ศักดิ์พล แซ่ผ่าน	10	8	ลดลง
ศุภกร แซ่เต็น	8	8	คงที่
โกสินทร์ กิจสุขโกศล	8	7	ลดลง
หยง พานโชคชัน	9	12	เพิ่มขึ้น
เกริกฤทธิ์ วาจาสุภาพ	12	15	เพิ่มขึ้น
ณัฐพล สายป้อง	8	11	เพิ่มขึ้น
สุภิสรา แซ่ผ่าน	10	15	เพิ่มขึ้น
สิริภัทร กุลกิติภักดี	7	8	เพิ่มขึ้น

จากตารางที่ 2 เมื่อวัดความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนก่อนและหลังการใช้นิตาน พบว่า มีนักเรียนจำนวน 7 คน จาก 12 คน มีความสามารถเขียนเชิงวิเคราะห์มากขึ้น คิดเป็น 58.84% อีก 2 คน คิดเป็น 15.38% มีความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์คงที่ และมีความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์ลดลง 3 คน คิดเป็น 23.07%

5. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเป็นกระบวนการสร้างนวัตกรรมสื่อด้วยแนวคิดทางสัมพันธสาร เรื่องเล่าที่มาจากวิถีชุมชนและสังคครอบตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา ดังนี้

ขั้นที่ 1 รวบรวมเรื่องเล่าที่มาจากวิถีชีวิตของชุมชนและสังคครอบตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากนั้นวิเคราะห์โครงสร้างนิทานที่รวบรวมได้ด้วยแนวคิดโครงสร้างวาทกรรมของจันทิมมา อังคพริชกิจ (2557) จากนั้นประเมินความเหมาะสมของนิทาน ปรับนิทานเรื่องดังกล่าวให้สอดคล้องกับคำศัพท์พื้นฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือ สพฐ. ผลสุดท้ายได้นิทานเรื่องชายขี้เกียจ ซึ่งมีลักษณะนิทานบูรณาการระหว่างนิทานและเรื่องราวในท้องถิ่น จากนั้นจึงนำนิทานไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

จากนั้นวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านออกเสียง เมื่อนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ จึงจะสามารถอ่านออกเสียงเพื่อความเข้าใจได้ เมื่ออ่านออกเสียงได้สามารถเข้าใจได้ นักเรียนจะสามารถเขียนวิเคราะห์ได้เป็นลำดับถัดไป นำมาซึ่งการวัดความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า หลังใช้นิทานที่สร้างขึ้นจากงานวิจัยนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อ่านออกเสียงได้ดีขึ้นด้วยคะแนนที่เพิ่มขึ้นประมาณ 1-2% จากนั้นหลังใช้นิทานที่สร้างขึ้นเมื่อวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงเพื่อความเข้าใจ พบว่า

นักเรียนสามารถทำคะแนนได้เพิ่มขึ้น 40-60% และอ่านได้คะแนนคงที่ โดยมีจำนวนนักเรียนที่สามารถทำคะแนนได้เพิ่มขึ้นและคงที่คิดเป็นจำนวน 38.46%

ในการวัดความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์ พบว่า หลังใช้นิทานที่สร้างขึ้น นักเรียนสามารถเขียนวิเคราะห์ด้วยคะแนนเพิ่มขึ้น 6.67%-33.33% โดยมีจำนวนนักเรียนที่สามารถเขียนเชิงวิเคราะห์มากขึ้น 58.84% มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคงที่ คิดเป็น 15.38% และจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงลดลง คิดเป็น 23.07%

จากผลการวิจัย จะเห็นว่า งานวิจัยนี้มีจุดเด่นที่มีการนำเสนอกระบวนการสร้างสื่อด้วยแนวคิดทางสัมพันธสารเรื่องเล่าที่มาจากวิถีชีวิตของชุมชนและสังคมรอบตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 งานวิจัยที่ผ่านมามีการนำเสนอข้อมูลด้านกระบวนการทำนิทานไม่มาก โดยเฉพาะการนำวิธีการหรือแนวคิดทางภาษาศาสตร์มาพัฒนาเป็นนิทาน งานวิจัยนี้แตงนิทานด้วยหลักการที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงวิเคราะห์หนังสือนิทาน โครงสร้างนิทาน ฉาก ตัวละคร การเล่าเรื่อง เนื้อหาของนิทานตามหลักการวิเคราะห์โครงสร้างวาทกรรม (discourse structure) ของจันนิมา อังคพณิชกิจ (2557) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับนิทานทั่วไปจะใช้หลักการทางด้านวรรณกรรมเด็กเป็นหลัก ส่วนงานวิจัยด้านนิทานที่ผ่านมาจะเป็นงานวิจัยที่ใช้แนวคิดด้านการศึกษา (อัญชัญ เผ่าพัฒนา, 2534; อัจฉนา วงศ์ไชยา, 2549)

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ยังมีข้อจำกัดในเรื่องเนื้อหาการสร้างนิทาน ในส่วนการนำข้อมูลจากท้องถิ่นมาผสมผสานที่ยังขาดวิธีการหรือทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เหมาะสมในการนำมาประยุกต์ใช้ ซึ่งควรมีการศึกษาต่อไป นอกจากนั้น ด้วยข้อจำกัดทางการเดินทาง เนื่องจากพื้นที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนอยู่ห่างไกลมากจึงต้องมีผู้ช่วยวิจัยที่ทำหน้าที่นำนิทานไปสอน ผนวกเข้ากับการนำนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยาลงพื้นที่เล่านิทานเสริมการเรียนรู้ ทำให้การได้สัมผัสกับนิทานจะไม่เข้มข้นมากแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมา ที่มีการใช้นิทานในชั้นเรียนของผู้ทำวิจัยเอง ทำให้ผลการวิจัยในด้านการวัดคะแนนความสามารถด้านต่าง ๆ ของนักเรียนในงานวิจัยนี้เพิ่มขึ้นไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่น ๆ ในอดีต เช่น งานวิจัยของอรอุมา อินฟูล่า (2551) หรือ เรนูกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล (2552) หรือ นิหัสลิ่ง เจะยามา (2554) ฯลฯ

จุดเด่นอีกประการหนึ่งของงานวิจัยนี้ การใช้หนังสือมหาวิทยาลัยพะเยาเข้าไปเสริมการเล่านิทานให้นักเรียนในรูปแบบที่สอนน้อง ซึ่งเป็นการทำให้เกิด role model สำหรับนักเรียน เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ไม่มีช่องว่างระหว่างวัย การเรียนรู้เป็นไปด้วยความเพลิดเพลิน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Phoonprasertying and Teeranon (2012) ที่พบว่ากระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ที่ต่างกันจะกระตุ้นให้เกิดความคิดระหว่างการเรียนรู้ได้ดี

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นด้วยว่าหลังการใช้นิทานเป็นสื่อเรียนรู้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่อ่านออกเสียงได้ดีขึ้นด้วยคะแนนที่เพิ่มขึ้นและมีความสามารถในการเขียนเชิงวิเคราะห์เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ผ่านมาในอดีต (อัญชัญ เผ่าพัฒน์, 2534; อัญญา วงศ์ไชยา, 2549; อรุณา อินฟูล่า, 2551; เรณุกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล, 2552; นิหัสส์ เจยามา, 2554) แม้ว่าคะแนนที่วัดได้ในงานวิจัยนี้จะเพิ่มขึ้นอย่างไม่ค่อยสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดในการลงพื้นที่ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

ผลจากงานวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าเนื้อหาหรือข้อมูลด้านวิถีชีวิตของชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่นและสังคมรอบตัวของนักเรียนเป็นสิ่งที่ควรนำมาบูรณาการให้เข้ากับเนื้อหาทางวิชาการด้านอื่นๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของโสภณ นาปรัง (2543) เรื่องการพัฒนามาตรฐานการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่พบว่ามาตรฐานด้านผู้เรียนควรมี 12 มาตรฐาน มาตรฐานหนึ่งใน 12 ข้อ คือ การเห็นคุณค่าและภูมิใจในภูมิปัญญาไทย ศิลปวัฒนธรรมที่งดงามของไทย

นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังทำให้เกิดสื่อการสอนด้วยการใช้นิทาน ซึ่งไปสนับสนุนข้อค้นพบของสุเมธ นิยมธรรม (2544) ที่พบว่า ครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนใช้สื่อกันน้อย ส่วนใหญ่สื่อที่ใช้จะเป็นบัตรคำ บัตรภาพ ฯลฯ ที่ไม่นิทาน งานวิจัยนี้จึงสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพการอ่านออกเสียง การเขียนเชิงวิเคราะห์ในระดับหนึ่งแล้ว สามารถนำทักษะดังกล่าวเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้รายวิชาอื่นๆ อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้และพร้อมที่จะเรียนรู้ได้บรรลุตามมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยและมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานอีกด้วย

รายการอ้างอิง

- จันทร์มา อังคพณิชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฐยา ภูวามคม. (2552). *การใช้นิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ)*. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ดนยา วงศ์ระชะชัย. (2542). *การอ่านเพื่อชีวิต*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ธัญญ์ริต้า เท่งฮวง. (2557). *การพัฒนาการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านชั้นประถม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1 ประจำปีการศึกษา 2557*. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ.
- ธัญวรัตน์ บัวระภา. (2551). *การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารด้วยกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลสู่งานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน)*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- นฤมล มหาไพบุลย์. (2547). *การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยใช้แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กน (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาครุศาสตร์)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา.
- นวรรตน์ สุทธิพันธ์. (2547). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานเขียนร้อยแก้วสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย)*. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- นิหส์ลิ่ง เจะยามา. (2554). *ผลการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย)*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ. (2536). *การสอนเขียนเรียงความ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). *การส่งเสริมการอ่าน*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

- มาลินี ศรีวรการ. (2555). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านภาษาไทยให้คล่องของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยอาชีวศึกษา
ศาสนบริหารธุรกิจ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน.
- มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2556). รายงานการจัดทำยุทธศาสตร์
การปฏิรูปการศึกษานั้นพื้นฐานให้เกิดความรับผิดชอบ. กรุงเทพฯ:
มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- เรณุกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล. (2552). การสร้างหนังสือพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมการอ่านสำหรับ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย).
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วิริยา วิริยารัมภะ. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและ
วิธีสอนปกติ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย).
มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- สมบัติ คำมูลแก้ว. (2555). การใช้แผนผังความคิดร่วมกับการอภิปรายกลุ่มเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดนำเสนอของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอน
ภาษาอังกฤษ). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 6. (2559). สืบค้นจาก
www.chiangmaiaerea6.go.th เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2559.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). รายงานประจำปี 2558. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2556). สำนักงานสถิติแห่งชาติ. สืบค้นจาก <http://www.nso.go.th>
เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2559.
- สุเมธ นิยมธรรม. (2544). การศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียน
ตำรวจตระเวนชายแดน. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาโสตทัศนศึกษา).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เสาวลักษณ์ ตรงจิตร์. (2547). การพัฒนาแผนการสอนการอ่านเชิงวิเคราะห์วิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน).
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

- โสพิณญา สุวรรณ. (2555). การใช้แผนที่ความคิดในการพัฒนาความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ: กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ด้อยความสามารถ. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์* 4(2), 30-49.
- โสภณ นาปรัง. (2543). การพัฒนามาตรฐานการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- โสภิตา โตไร่. (2558). พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6, 26 มิถุนายน 2558 มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- อมรรัตน์ จิตตะกาล. (2556). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ร่วมกับการใช้ผังกราฟิก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. สงขลา: สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ. (บทความวิจัยเสนอในการประชุมมหาดใหญ่วิชาการ ครั้งที่ 4, วันที่ 10 พฤษภาคม 2556, 320-331).
- อรอุมา อินฟูลา. (2551). การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องประโยคในภาษาไทยตามทฤษฎีการทำงานของสมองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- อัญชัญ เผ่าพันธ์. (2534). การพัฒนาบทเรียนเพื่อเสริมการอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- อันจนา วงศ์ไชยา. (2549). การสร้างหนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อเสริมทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- Chuenchaichon, Y. (2011). Impact of intensive reading on the written performance of Thai university EFL writers. *Language Studies Working Papers* 3, 3-14.
- Flahive, D., & Bailey, N. (1993). Exploring reading/writing relationships in adult second language learners. In J. Carson & I. Leki (Eds.), *Reading in the composition classroom: Second language perspectives* (pp. 128-140). Boston, MA: Heinle and Heinle Publishers.

- Farahzad, F., & Emam, A. (2010). Reading-writing connections in EAP courses: Implications and applications. *Journal of Language Teaching and Research* 1.5, 596-604.
- Grabe, W. (2003). Reading and writing relations: Second language perspectives on research and practice. In Kroll, B. (Ed.) *Exploring the dynamics of second language writing* (pp. 242-262). Cambridge: Cambridge University Press.
- Kaweera, C., & Usaha, S. (2008). *The impact of different types of teacher written feedback on EFL university students' writing*. *KKU Res J (GS)*, 8.2, 83-94.
- Mayer, R. E. (2001). *Multimedia learning*. New York: Cambridge University Press.
- Nonkukhetkhong, K. (2013). *Grammar error analysis of the first year English major students, Udon Thani Rajabhat University*. Proceedings of the Asian conference on language learning 2013. (pp. 117-126). Osaka: The International Academic Forum.
- Permpikul, C. (1999). *A comparative analysis of Thai and English contrastive discourse markers with a discussion of the pedagogical implications*. Ph.D. Dissertation Boston University.
- Phoongprasertying, S., & Teeranon, P. (2012). Reflection through reflective writing to stimulate learning activities in normal-class learning sessions and cross-class learning sessions. *Journal of Language and Linguistics* 31.2, 105-128.
- Underwood, M. (1989). *Teaching listening*. New York: Longman.